TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. rugsėjo 8 d.*

Byloje C-411/06

dėl 2006 m. spalio 2 d. pagal EB 230 straipsnį pareikšto ieškinio dėl panaikinimo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Valero Jordana, M. Huttunen ir M. Konstantinidis, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą I. Anagnostopoulou ir U. Rösslein, nurodžiusį adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

* Proceso kalba: anglų.

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Moore ir K. Michoel, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovus,

palaikomus

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, A. Adam ir G. Le Bras,

Austrijos Respublikos, atstovaujamos E. Riedl, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos E. Jenkinson, E. O'Neil ir S. Behzadi-Spencer, padedamų baristerio A. Dashwood,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans (pranešėjas), A. Rosas, K. Lenaerts, A. Ó Caoimh ir J.-C. Bonichot, teisėjai E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet, U. Lõhmus, L. Bay Larsen ir P. Lindh,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorius M.-A. Gaudissart, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. sausio 13 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. kovo 26 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo panaikinti 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1013/2006 dėl atliekų vežimo (OL L 190, p. 1, toliau – ginčijamas reglamentas) tiek, kiek jis pagrįstas ne EB 175 straipsnio 1 dalimi ir 133 straipsniu, o tik EB 175 straipsnio 1 dalimi.

Teisinis pagrindas

Bazelio konvencija

2 1989 m. kovo 22 d. Bazelyje pasirašytos Konvencijos dėl pavojingų atliekų tarpvalstybinių pervežimų bei jų tvarkymo kontrolės, Bendrijos vardu patvirtintos 1993 m. vasario 1 d. Tarybos sprendimu 93/98/EEB (OL L 39, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 18 t., p. 301, toliau – Bazelio konvencija), aštuntoje–dešimtoje konstatuojamosiose dalyse nurodoma:

„būdamos įsitikinusios tuo, kad, kiek tai suderinama su aplinkosaugos reikalavimais ir veiksmingu valdymu, pavojingos ir kitokios atliekos turi būti tvarkomos valstybėje, kurioje buvo pagamintos,

taip pat suvokdamos, kad tokių atliekų tarpvalstybiniai pervežimai iš valstybės, kurioje jos buvo pagamintos, į bet kurią kitą valstybę leistini tik tuo atveju, kai pervežimų sąlygos nesukelia pavojaus žmonių sveikatai bei aplinkai ir kai laikomasi šios Konvencijos nuostatų,

suprasdamos, kad geriau kontroliuojant pavojingų ir kitų atliekų tarpvalstybinius pervežimus bus skatinamas šių atliekų aplinkosaugos požiūriu pagrįstas naudojimas ir mažės tokių tarpvalstybinių pervežimų apimtis“.

3 Šios konvencijos 2 straipsnio 4 punkte sąvoka „tvarkymas [šalinimas]“ apibrėžta kaip „bet kuri operacija, nustatyta šios Konvencijos IV priede“. Šiame IV priede išvardytos įvairios šalinimo operacijos, tarp kurių šio priedo B skyriuje nurodyti „veiksmai, kuriais

[nurodytos operacijos, kurias vykdant] gali būti regeneruojamos, perdirbamos, utilizuojamos, tiesiogiai pakartotinai panaudojamos arba kokiu nors kitu būdu tvarkomos atliekos“.

Ginčijamas reglamentas

4 Ginčijamas reglamentas priimtas siekiant pakeisti ir atnaujinti 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos Bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės (OL L 30, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 176) nuostatas. Pastarasis reglamentas, pagrįstas EEB sutarties 130 S straipsniu (vėliau tapusiu EB sutarties 130 S straipsniu, kuris po dalinio pakeitimo tapo EB 175 straipsniu), priimtas vykdant įsipareigojimus pagal Bazelio konvenciją.

5 Iš ginčijamo reglamento penktos konstatuojamosios dalies matyti, kad šiuo reglamentu, siekiant atliekų sąrašus suderinti su Bazelio konvencija ir peržiūrėti tam tikrus kitus reikalavimus, taip pat įtraukiamas Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (EBPO) tarybos sprendimo C(2001)107/galutinis dėl Sprendimo C(92) 39/galutinis dėl naudojimui skirtų atliekų tarpvalstybinio vežimo kontrolės peržiūros (toliau – EBPO sprendimas) turinys. Be to, šiuo atžvilgiu nuspręsta, kaip matyti iš ginčijamo reglamento antros konstatuojamosios dalies, siekiant aiškumo į tekstą įtraukti kelis Reglamento Nr. 259/93 pakeitimus.

6 Ginčijamo reglamento pirmoje konstatuojamojoje dalyje teigiama, kad „aplinkos apsauga yra šio reglamento pagrindinis ir svarbiausias tikslas bei sudėtinė dalis; šio reglamento poveikis tarptautinei prekybai yra tik šalutinis“.

7 Pagal ginčijamo reglamento 33 konstatuojamąją dalį „reikėtų imtis veiksmų, būtinų užtikrinti, kad <…> Bendrijoje vežamos atliekos ir į Bendriją importuotos atliekos vežimo metu, taip pat ir jas naudojant ar šalinant paskirties šalyje, yra tvarkomos nesukeliant pavojaus žmonių sveikatai ir nenaudojant galinčių pakenkti aplinkai procesų ar metodų. Eksportuojant iš Bendrijos, kai toks eksportas neuždraustas, turėtų būti siekiama užtikrinti, kad atliekos jų vežimo metu, taip pat ir jas naudojant ar šalinant trečiojoje paskirties šalyje, būtų tvarkomos aplinkosaugai saugiu [aplinkai saugiu] būdu. <…>“.

8 Šio reglamento 42 konstatuojamojoje dalyje dėl jo atitikimo subsidiarumo ir proporcingumo principams nurodoma: „kadangi šio reglamento tikslų, t. y. aplinkos apsaugos vežant atliekas, valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi dėl jų masto ir poveikio juos būtų geriau siekti Bendrijos lygmeniu, laikydamasi <…> subsidiarumo principo Bendrija gali patvirtinti priemones. Pagal <…> proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti“.

9 Pagal ginčijamo reglamento 1 straipsnio 1 dalį jis „nustato atliekų vežimo procedūrų ir kontrolės režimą, priklausantį nuo atliekų kilmės, paskirties vietos ir vežimo maršruto, vežamų atliekų tipo ir jų tvarkymo būdo paskirties vietoje“.

10 Ginčijamo reglamento 1 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Šis reglamentas taikomas atliekoms vežti:

a) tarp valstybių narių, Bendrijoje ar tranzitu per trečiąsias šalis;

c) kai jos iš Bendrijos eksportuojamos į trečiąsias šalis;

b) kai jos į Bendriją importuojamos iš trečiųjų šalių;

d) tranzitu per Bendriją vežant iš vienų trečiųjų šalių į kitas“.

11 Ginčijamo reglamento 2 straipsnyje pateikiamos sąvokos, tarp kurių yra ir šios:

„30) importas – tai bet koks atliekų įvežimas į Bendriją, išskyrus jų tranzitą per Bendrijos teritoriją;

31) eksportas – tai atliekų išvežimas iš Bendrijos, išskyrus tranzitą per Bendrijos teritoriją;

32) tranzitas – tai vykdomas arba planuojamas atliekų vežimas per vieną ar daugiau kitų nei išsiuntimo ar paskirties šalių;

33) transportavimas – tai atliekų vežimas keliais, geležinkeliu, oru, jūrų ar vidaus vandens keliais;

34) vežimas – tai naudojimui ar šalinimui skirtų atliekų transportavimas, kuris planuojamas ar vykdomas:

a) tarp vienos šalies ir kitos; arba

b) tarp šalies ir užjūrio šalių bei teritorijų arba kitų tų šalių teritorijų saugomų zonų; arba

c) tarp šalies ir bet kurios sausumos dalies, kuri pagal tarptautinę teisę nėra jokios šalies dalis; arba

d) tarp šalies ir Antarktie; arba

e) iš vienos šalies per bet kurią iš pirmiau nurodytų teritorijų; arba

f) šalyje, per kurią nors pirmiau nurodytų teritorijų dalį ir, kai vežimas prasideda ir baigiasi toje pačiose šalyje; arba

g) į šalį iš geografinės teritorijos, nepriklausiančios jokios šalies jurisdikcijai“.

12 Ginčijamo reglamento II dalyje, kurioje yra šio reglamento 3–32 straipsniai, reglamentuojamas atliekų vežimas Bendrijoje tranzitu arba be tranzito per trečiąsias šalis. Šioje dalyje įtvirtinta pagrindinė reglamento sistema, apimanti išsamias taisykles, susijusias su pareigomis pranešti, atliekų vežimo procedūra ir kontrole. Pagal šio reglamento 3 straipsnio 1 dalį išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra pagal to paties reglamento II dalies nuostatas taikoma vežant visas šalinti skirtas atliekas ir, be kita ko, vežant naudoti skirtas ginčijamo reglamento IV priede išvardytas atliekas („oranžinis sąrašas“). Į šį priedą įtrauktos Bazelio konvencijos II ir VIII prieduose išvardytos atliekos.

13 Vykdydamas išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūrą, pranešėjas privalo pagal ginčijamo reglamento 4 straipsnio 4 punktą ir 5 straipsnį pateikti įrodymą, kad su gavėju sudarė sutartį dėl pranešime nurodytų atliekų naudojimo ar šalinimo, o pagal šio reglamento 4 straipsnio 5 punktą ir 6 straipsnį – įrodymą, kad įgijo finansinę garantiją arba lygiavertį draudimą, padengiančius atitinkamų atliekų transportavimo, naudojimo arba šalinimo ir saugojimo kaštus. Gavusios pranešimą apie planuojamas vežti atliekas kompetentingos valdžios institucijos, iš esmės remdamosi šio reglamento 11 ir 12 straipsniuose išvardytais aplinkos apsaugos motyvais, gali pateikti sąlygas, kuriomis leis vežti nurodytas atliekas, arba pareikšti pagrįstą prieštaravimą dėl tokio vežimo.

14 Ginčijamo reglamento 22–25 straipsniuose nustatyti įsipareigojimai atsiimti atliekas, kurių vežimas negali būti užbaigtas taip, kaip numatyta, arba kurios vežamos neteisėtai, taip pat atsiėmimo kaštų padengimo taisyklės. Šio reglamento 31 ir 32 straipsniuose numatytos vežimo Bendrijoje tranzitu per trečiąsias šalis taisyklės.

15 Išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra netaikoma naudoti skirtoms ginčijamo reglamento III priede („žaliajame sąraše“) išvardytoms atliekoms. Pagal šio reglamento 3 straipsnio 2 dalį ir 18 straipsnio 1 dalį tokių atliekų vežimui taikomas tik vienas bendros informacijos reikalavimas. Vis dėlto pagal minėto reglamento 18 straipsnio 2 dalį vežimą organizuojančio asmens ir gavėjo sutartis dėl atliekų naudojimo turi galioti nuo vežimo pradžios ir atitinkami asmenys gali pateikti įrodymą, kad ji sudaryta.

16 Ginčijamo reglamento III dalimi reglamentuojamas tik valstybėse narėse vykdomas atliekų vežimas. Pagal šio reglamento 33 straipsnio 1 dalį „valstybės narės sukuria atitinkamą tik jų jurisdikcijai priklausančio atliekų vežimo priežiūros ir kontrolės sistemą. Šioje sistemoje turi būti atsižvelgiama į būtiną sąsają su II ir VII dalyse sukurta Bendrijos sistema“.

17 Ginčijamo reglamento IV dalis skirta atliekų eksportui iš Bendrijos į trečiąsias šalis. Šio reglamento 34 straipsnio 1 ir 2 dalimis draudžiamas šalinti skirtų atliekų eksportas iš Bendrijos, išskyrus šalinti skirtų atliekų eksportą į Bazelio konvenciją pasirašiusias Europos laisvosios prekybos asociacijos (ELPA) šalis. Pastaruoju atveju pagal minėto reglamento 35 straipsnį to paties reglamento II dalies nuostatos, reglamentuojančios išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūrą, taikomos *mutatis mutandis* su adaptacijomis ir papildymais. Taip pat draudžiama iš Bendrijos į šalis, kurioms netaikomas EBPO sprendimas, eksportuoti ginčijamo reglamento 36 straipsnio 1 dalyje išvardytų kategorijų atliekas, tarp kurių yra ir naudoti skirtos pavojingos atliekos. Dėl pastarosiose šalyse naudoti skirtų nepavojingų atliekų („žaliasis sąrašas“) eksporto šio reglamento 37 straipsnyje numatyta, kad Komisija turi gauti informaciją apie taikomas procedūras. Vežant pavojingas ir nepavojingas atliekas, skirtas naudoti šalyse, kurioms taikomas EBPO sprendimas, šio reglamento II dalies nuostatos pagal jo 38 straipsnį taip pat taikomos *mutatis mutandis* su adaptacijomis ir papildymais.

18 Ginčijamo reglamento V dalis reglamentuoja atliekų iš trečiųjų šalių importą į Bendriją. Pagal šio reglamento 41 straipsnį importuoti į Bendriją šalinti skirtas atliekas draudžiama, išskyrus tas atliekas, kurios yra iš Bazelio konvenciją pasirašiusių šalių arba kitų šalių, su kuriomis Bendrija arba Bendrija ir jos valstybės narės sudarė dvišalius ar daugiašalius susitarimus arba sutartis, atitinkančias Bendrijos teisės aktus ir Bazelio konvencijos 11 straipsnį. Tokiu atveju pagal to paties reglamento 41 straipsnio 3 dalį ir 42 straipsnį šio reglamento II dalies nuostatos taikomos *mutatis mutandis* su adaptacijomis ir papildymais. Pagal ginčijamo reglamento 43 straipsnio 1 dalį importuoti į Bendriją naudoti skirtas atliekas draudžiama, išskyrus tuos atvejus, kai jos importuojamos iš šalių, kuriose taikomas EBPO sprendimas, arba kitų šalių, kurios yra pasirašiusios Bazelio konvenciją, arba kitų šalių, su kuriomis Bendrija arba Bendrija ir jos valstybės narės sudarė dvišalius ar daugiašalius susitarimus ar sutartis, atitinkančias Bendrijos teisės aktus ir Bazelio konvencijos 11 straipsnį. Tokiu atveju pagal ginčijamo reglamento 43 straipsnio 3 dalį, 44 straipsnio 1 dalį ir 45 straipsnį, aiškinamus kartu su šio reglamento 42 straipsniu, minėtos II dalies nuostatos taikomos *mutatis mutandis* su adaptacijomis ir papildymais.

19 Ginčijamo reglamento VI dalyje nustatytos tranzito per Bendriją į trečiąsias šalis ir iš jų taisyklės, kuriomis reglamentuojamais atvejais pagal šio reglamento 47 ir 48 straipsnius, aiškinamus kartu su jo 42 ir 44 straipsniais, taip pat taikomos to paties reglamento II dalies nuostatos.

20 Ginčijamo reglamento VII dalyje yra papildomų šio reglamento įgyvendinimo nuostatų, susijusių su sankcijomis, kompetentingų valdžios institucijų paskyrimu ir pranešimais, kuriuos turi pateikti valstybės narės. Tarp šių nuostatų yra šio reglamento 49 straipsnis, kuriame bendri aplinkos apsaugos įsipareigojimai apibūdinti taip:

„1. Gamintojas, pranešėjas ir įmonės, dalyvaujančios vežant atliekas ir (arba) jas naudojant ar šalinant, imasi būtinų priemonių, užtikrinančių, kad visą vežimo laikotarpį bei naudojant ir šalinant atliekos būtų tvarkomos nesukeliant pavojaus žmogaus sveikatai ir aplinkai saugiu būdu. <…>

2. Eksporto iš Bendrijos atveju, Bendrijoje esanti išsiuntimo kompetentinga institucija:

a) reikalauja ir stengiasi užtikrinti, kad eksportuojamos atliekos vežimo laikotarpiu, įskaitant naudojimą, kaip nurodyta 36 ir 38 straipsniuose, ar šalinimą, kaip nurodyta 34 straipsnyje, paskirties trečiojoje šalyje būtų tvarkomos aplinkai saugiu būdu;

b) draudžia eksportuoti atliekas į trečiąsias šalis, jei turi pagrindo manyti, kad atliekos nebus tvarkomos pagal a punkto reikalavimus.

<…>

3. Importo į Bendriją atveju Bendrijoje esanti paskirties kompetentinga institucija:

a) reikalauja ir imasi atitinkamų priemonių, užtikrinančių, kad visą vežimo laikotarpį bei naudojant ir šalinant paskirties šalyje į jos jurisdikcijai priklausančią teritoriją įvežamos atliekos būtų tvarkomos nesukeliant pavojaus žmogaus sveikatai ir nekenksmingais aplinkai būdais, ir kaip apibrėžta Direktyvos 2006/12/EB 4 straipsnyje ir kituose Bendrijos teisės aktuose dėl atliekų;

b) draudžia atliekų importą iš trečiųjų šalių, jei turi pagrindo manyti, kad jos nebus tvarkomos pagal a punkto reikalavimus.“

Šalių reikalavimai ir procedūra

21 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą reglamentą,

— pripažinti, kad panaikinto reglamento poveikis nesikeis, kol jis bus pakeistas per protingą terminą Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos priimtas aktas, pagrįstas tinkamu ir atitinkamai konstatuojamosiose dalyse motyvuotu teisiniu pagrindu, t. y. EB 175 straipsnio 1 dalimi ir EB 133 straipsniu, ir

— priteisti iš Parlamento ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

22 Parlamentas Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą ieškinį kaip nepagrįstą ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

23 Taryba Teisingumo Teismo prašo, jei ieškinys būtų pripažintas priimtinu,

— atmesti jį visą ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

24 2007 m. vasario 27 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Prancūzijos Respublikai, Austrijos Respublikai ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei buvo leista įstoti į bylą Parlamento ir Komisijos pusėje.

25 Parlamento ir Tarybos prašymu, pateiktu remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 3 dalies antrąja pastraipa, byla perduota didžiajai kolegijai.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumo

26 Taryba pareiškė prieštaravimą dėl priimtinumo, motyvuodama tuo, kad Komisija ieškinyje nepatikslino, kaip reikalaujama pagal Procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punktą, kurias ginčijamo reglamento nuostatas, jos nuomone, reikia pagrįsti EB 133 straipsniu, kurias – EB 175 straipsnio 1 dalimi, o kurias – abiem šiais straipsniais.

27 Pagal Procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punktą bet kuriame ieškinyje turi būti nurodomas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Tai reikia išdėstyti pakankamai aiškiai bei tiksliai, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Teisingumo Teismas – vykdyti teisminę kontrolę. Vadinasi, pagrindinės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis pagrįstas ieškinys, turi būti nuosekliai išdėstytos ir suprantamos iš paties ieškinio teksto (2007 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Suomiją*, C-195/04, Rink. p. I-3351, 22 punktas ir 2008 m. vasario 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* C-412/04, Rink. p. I-619, 103 punktas).

28 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad Komisija įvykdė Procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punkto reikalavimus, ieškinyje nurodydama, kad ginčijamą reglamentą reikėjo pagrįsti EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi, ir paaiškindama, kodėl, jos nuomone, būtinas toks dvigubas teisinis pagrindas. Iš tiesų, akivaizdu, kad minėtu ieškiniu buvo sudarytos sąlygos atsakovams ir į bylą įstojusioms valstybėms narėms susipažinus su informacija pateikti savo poziciją. Priešingai nei tvirtina Taryba, ieškinyje, kuriuo keliamas Bendrijos akto teisinio pagrindo klausimas, motyvuojant tuo, kad šį aktą reikėjo pagrįsti dviem teisės nuostatomis, nebūtina patikslinti, kurias ginčijamo akto dalis arba nuostatas reikėjo pagrįsti vienu, kitu arba abiem nurodytais pagrindais.

29 Todėl Komisijos ieškinys yra priimtinas.

Dėl esmės

Šalių argumentai

30 Komisija nurodo vienintelį pagrindą, t. y. EB sutarties pažeidimą, kurį lėmė Parlamento ir Tarybos pasirinkimas ginčijamą reglamentą pagrįsti tik EB 175 straipsnio 1 dalimi, o ne EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi, kaip ji buvo pasiūliusi. Dvigubo teisinio pagrindo pasirinkimas iš esmės reikštų, kad šio reglamento tikslas ir turinys susiję su dviem neatskiriamomis sudėtinėmis dalimis, iš kurių viena susijusi su bendra prekybos politika, o kita – su aplinkos apsauga ir kurios nėra viena už kitą svarbesnės arba susijusios netiesiogiai.

31 Komisija primena, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką bendros prekybos politikos taikymo sritį reikia aiškinti plačiai ir kad prekybą su trečiosiomis šalimis reglamentuojanti priemonė nenustoja būti prekybos politikos priemonė tik todėl, kad ja siekiama kitų nei vidaus prekyba tikslų, pavyzdžiui, aplinkos apsaugos. Tokiomis aplinkybėmis ji nurodo EB 6 straipsnį, pagal kurį nustatant ir įgyvendinant EB 3 straipsnyje nurodytas Bendrijos politikos ir veiklos kryptis reikia atsižvelgti į aplinkos apsaugos reikalavimus.

32 Dėl ginčijamo reglamento ryšio su bendra prekybos politika Komisija tvirtina, kad iš šio reglamento 1 straipsnio 2 dalies teksto matyti, jog šis aktas skirtas ne tik atliekų vežimui Bendrijoje reglamentuoti vien aplinkosaugos tikslais – jis taip pat taikomas atliekų iš trečiųjų šalių importui į Bendriją, atliekų eksportui iš Bendrijos į trečiąsias šalis ir

atliekų vežimui tranzitu per Bendriją iš vienų trečiųjų šalių į kitas. Taip pat ji nurodo, jog atliekos yra „prekės“ laisvo prekių judėjimo Bendrijoje tikslais, todėl neabejotina, kad šių prekių importas, eksportas ir tranzitas, reglamentuojami minėto reglamento IV–VI dalyse, yra bendros prekybos politikos dalis.

33 Dėl to, kad ginčijamo reglamento aplinkosauginis pobūdis kilo iš Bazelio konvencija siekiamų aplinkos apsaugos tikslų, Komisija, pabrėždama, jog ši konvencija yra svarbi prekybos politikai, kaip tai matyti ir iš to, kad į ją atsižvelgiama Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) sistemoje, atkreipia dėmesį į tai, kad šio reglamento taikymo sritis yra daug platesnė nei minėtos konvencijos. Iš tiesų pastaroji taikoma tik šalinti skirtų pavojingų atliekų judėjimui, o ginčijamas reglamentas taikomas visoms atliekoms: pavojingoms ir nepavojingoms, skirtoms šalinti ir skirtoms naudoti.

34 Dėl galimybės pagrįsti reglamentą dvigubu teisiniu pagrindu, t. y. EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi, Komisija teigia, kad Teisingumo Teismas 2006 m. sausio 10 d. Sprendime *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* (C-178/03, Rink. p. I-107), priimtame dėl 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 304/2003/EB dėl pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo (OL L 63, p. 1) teisinio pagrindo, pripažino, kad savo tikslų ir turinio atžvilgiu ginčijamas reglamentas turi taip neatskiriamai su prekyba ir aplinka susijusias sudėtines dalis, kad priimant šį aktą būtina remtis šiuo dvigubu teisiniu pagrindu.

35 Tokiomis aplinkybėmis Komisija nurodo įvairius Bendrijos teisės aktus, priimtus remiantis dvigubu teisiniu pagrindu, kurį sudaro EEB 113 straipsnis (tapęs EB sutarties 113 straipsniu, o po pakeitimo – EB 133 straipsniu) ir EEB sutarties 130 S straipsnis, t. y. būtent: 1991 m. lapkričio 4 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 3254/91, draudžiantį Bendrijoje naudoti spąstus, kuriais suspaudžiamos gyvūnų galūnės, ir įvežti į Bendriją tam tikrų rūšių laukinių gyvūnų, kilusių šalyse, kur jie gaudomi minėtais spąstais arba kitais tarptautinių humaniško gyvūnų gaudymo reikalavimų neatitinkančiais būdais,

kailius, odas ir iš jų pagamintas prekes (OL L 308, p. 1), 1998 m. kovo 23 d. Tarybos sprendimą 98/392/EB dėl Europos Bendrijos 1982 m. gruodžio 10 d. Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencijos ir 1994 m. liepos 28 d. Susitarimo, susijusio su jos XI dalies įgyvendinimu, patvirtinimo (OL L 179, p. 1) ir 1999 m. balandžio 29 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1420/1999, nustatantį bendrąsias taisykles ir tvarką, taikytinas kai kurių rūšių atliekų vežimui į kai kurias EBPO nepriklausančias šalis (OL L 166, p. 6). Taigi Taryba jau pripažino galimybę priimti aktus, remiantis nagrinėjamu dvigubu teisiniu pagrindu. Ginčijamame reglamente numatytos taisyklės analogiškos toms, kurios įtrauktos į Reglamentą Nr. 1420/1999, todėl, Komisijos manymu, jei Taryba nepritartų, kad naudoti skirtų atliekų vežimo į EBPO nepriklausančias šalis sistemą reikia pagrįsti pasiūlytu dvigubu teisiniu pagrindu, ji prieštarautų savo nuostatai, kuria rėmėsi priimdama pastarąjį reglamentą.

36 Anot Komisijos, EB 176 straipsnis netrukdo bendrai taikyti EB 133 ir 175 straipsnių kaip Bendrijos akto teisinio pagrindo. Iš tiesų, jei šiuo aktu reikėtų išsamiau reglamentuoti tam tikrą sritį, valstybių narių galimybė laikytis arba priimti griežtesnes apsaugos priemones būtų neišvengiamai apribota. Be to, iš EB 176 straipsnio antro sakinio matyti, kad tokios priemonės privalo atitikti kitas Sutarties nuostatas, įskaitant EB 133 straipsnį.

37 Komisija pabrėžia, kad negalima manyti, jog teisinio pagrindo klausimas yra tik formalus, turint mintyje, kad EB 133 ar 175 straipsnio pasirinkimas daro didelę įtaką Bendrijos ir jos valstybių narių kompetencijos pasidalijimui, nes pagal pirmą iš šių straipsnių Bendrijai suteikiama išimtinė kompetencija, o pagal antrą –Bendrija ir valstybės narės dalijasi kompetencija. EB 175 straipsnio 1 dalies kaip ginčijamo reglamento vienintelio teisinio pagrindo pasirinkimas reikštų, kad valstybės narės turi kompetenciją reglamentuoti atliekų importą ir eksportą, o tai neišvengiamai iškreiptų valstybių narių įmonių konkurenciją išorės rinkose ir sutrikdytų Bendrijos vidaus rinką.

38 Parlamentas ir Taryba teigia, kad iš ginčijamo reglamento struktūros ir turinio aiškiai matyti, kad juo siekiama esminio tikslo – aplinkos apsaugos. Toks tikslas yra aiškiai suformuluotas šio reglamento pirmoje ir 42 konstatuojamosiose dalyse, o apie tai, kad siekiama bendros prekybos politikos tikslų, kitose konstatuojamosiose dalyse nė neužsiminta. Šios institucijos pabrėžia, kad minėtu reglamentu siekiama to paties esminio tikslo ir jo pagrindinė struktūra tokia pati kaip ir Reglamento Nr. 259/93, pagrįsto vien EEB sutarties 130 S straipsniu. Ginčijamo reglamento aplinkosauginę paskirtį lemia ir tai, kad juo, kaip ir jo pirmtaku, Reglamentu Nr. 259/93, siekiama įgyvendinti įsipareigojimus pagal Bazelio konvenciją, kurią PPO nurodo kaip daugiašalį susitarimą aplinkos apsaugos srityje ir kuri Bendrijos vardu patvirtinta Sprendimu 93/98, priimtu remiantis EEB sutarties 130 S straipsniu.

39 Dėl ginčijamo reglamento turinio Parlamentas ir Taryba tvirtina, kad šio reglamento II dalyje, apimančioje pagrindines atliekų vežimą reglamentuojančias nuostatas, numatyta sistema *mutatis mutandis* taikoma jo IV–VI dalimis reglamentuojamam atliekų vežimui už Bendrijos ribų. Šios institucijos pabrėžia, kad galimus prieštaravimus dėl atliekų vežimo galima pagrįsti tik aplinkos apsaugos motyvais. Be to, jos tvirtina, kad labai svarbi ginčijamo reglamento 49 straipsnyje numatyta importui ir eksportui taikoma bendra pareiga saugoti aplinką. Taigi šiuo reglamentu nustatyta tarpusavyje susijusių aplinkos apsaugos taisyklių, kurios ne palengvina prekybą, o atvirkščiai – sudaro jai kliūtis, visuma.

40 Kadangi, Komisijos manymu, teisingas ginčijamo reglamento II dalimi reglamentuojamo atliekų vežimo Bendrijoje teisinis pagrindas yra EB 175 straipsnis, o šio reglamento IV–VI dalimis reglamentuojamą atliekų vežimą tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių reikėtų pagrįsti EB 133 straipsniu, tokia pozicija neatitinka pasirinkimo tą pačią ginčijamo reglamento II skyriuje išdėstytą sistemą taikyti tiek atliekų vežimui Bendrijoje, tiek už Bendrijos ribų. Be to, dėl tokios pozicijos Bendrijos aplinkos politika būtų ribojama, pašalinant bet kokią galimybę imtis veiksmų už Bendrijos ribų, kiekvienu atveju, kai būtų daromas poveikis prekėms.

41 Dėl Komisijos nurodyto sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* Parlamentas pažymi, jog Komisija neįrodė nei to, kad ginčijamas reglamentas yra panašus į tame sprendime nagrinėtą Reglamentą Nr. 304/2003, nei to, kad šių reglamentų tikslai ir turinys turi identiškų požymių, dėl kurių reikėtų pasirinkti tą patį teisinį pagrindą.

42 Taryba mano, jog iš minėto sprendimo galima daryti išvadą, kad ginčijamo reglamento dalis, susijusias su atliekų vežimu tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių, reikia pagrįsti dvigubu teisiniu pagrindu, kurį sudaro EB 133 ir 175 straipsniai, o kitos jo dalys turi būti pagrįstos tik EB 175 straipsniu. Tačiau toks rezultatas kažin ar derėtų su Teisingumo Teismo praktika, susijusia su svarbesnio tikslo kriterijumi, kiek Komisija, atrodo, pripažino, kad kitos ginčijamo reglamento dalys yra teisingai priimtos EB 175 straipsnio pagrindu. Pritarus, kad nors šio reglamento dalimis, susijusiomis su atliekų vežimu tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių, siekiama bendros prekybos politikos tikslo, akivaizdu, kad šis tikslas minėto reglamento „visumos“ atžvilgiu tik papildo šiuo reglamentu siekiamą pagrindinį tikslą.

43 Parlamentas ir Taryba labai abejoja, ar galima EB 133 ir 175 straipsnius sujungti kaip Bendrijos akto teisinį pagrindą, nes prekybos politikos srityje Bendrija naudojasi išimtine kompetencija, o aplinkos politikos srityje ja dalijasi su valstybėmis narėmis. Tokiomis aplinkybėmis šioms institucijoms sunku suprasti, kaip galima EB 176 straipsnį taikyti aktui, pagrįstam ir EB 133 straipsniu, ir EB 175 straipsniu. Jei taip būtų, būtų prieštaraujama aiškiam Sutarties autorių tikslui.

44 Į bylą įstojusios valstybės narės iš esmės pateikia tokius pačius argumentus kaip Parlamentas ir Taryba.

Teisingumo Teismo vertinimas

45 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Bendrijos akto teisinis pagrindas turi būti parinktas remiantis objektyviais kriterijais, kuriems būtų galima taikyti teisminę kontrolę ir kuriems, be kita ko, priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* 41 punktą ir 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-155/07, dar nepaskelbto Rinkinyje, 34 punktą).

46 Jei nagrinėjant Bendrijos aktą matyti, kad juo siekiama dvigubo tikslo arba kad jis turi dvi sudėtines dalis, iš kurių vieną galima laikyti pagrindine arba svarbesnę, o kita yra tik papildoma, teisės aktas turi būti grindžiamas tik vienu teisiniu pagrindu – tuo, kurio reikalauja tikslas arba pagrindinė ar svarbesnė sudėtinė dalis (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* 42 punktą ir minėto sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą* 35 punktą).

47 Tačiau išimtiniais atvejais, jei nustatoma, kad nagrinėjamu aktu tuo pat metu siekiama kelių tikslų arba kad jį sudaro kelios neatskiriamos sudėtinės dalys, iš kurių nė viena nėra mažiau svarbi ir netiesioginė, palyginti viena su kita, toks aktas turi būti grindžiamas skirtingais atitinkamais teisiniais pagrindais (žr. 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-211/01, Rink. p. I-8913, 40 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* 43 punktą).

48 Šiuo atveju neprieštaraujama, kad ginčijamu reglamentu siekiama aplinkos apsaugos ir kad todėl jis bent iš dalies yra teisingai pagrįstas EB 175 straipsnio 1 dalimi. Šioje byloje keliamas tik klausimas, ar šiuo reglamentu siekiama taip pat bendros prekybos politikos tikslo, į jį įtraukiant su šia politika susijusias sudėtines dalis, neatsiejamas nuo tų, kuriomis siekiama aplinkos apsaugos, kurios yra tokios svarbios, kad šį aktą reikia pagrįsti dvigubu teisiniu pagrindu, t. y. EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi.

49 Tokiomis sąlygomis reikia išnagrinėti, ar su aplinkos apsauga susijusius ginčijamu reglamentu siekiamą tikslą ir jo sudėtines dalis reikia laikyti pagrindiniais arba svarbiausiais.

50 Būtent taip ir yra.

51 Pirma, dėl ginčijamo reglamento tikslo pažymėtina, kad jo pirmoje konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama: „aplinkos apsauga yra (šio) reglamento pagrindinis ir svarbiausias tikslas bei sudedamoji dalis“. Nors Komisija ginčija šį teiginį, jis pakartotas šio reglamento 42 konstatuojamojoje dalyje, kuri buvo įtraukta į su šiuo reglamentus susijusį Komisijos pasiūlymą ir kurioje skelbiama, kad ginčijamu reglamentu siekiama „aplinkos apsaugos vežant atliekas“.

52 Kitomis ginčijamo reglamento konstatuojamosiomis dalimis patvirtinama jo aplinkosauginė paskirtis. Kaip pažymi generalinis advokatas savo išvados 18 punkte, visose šio reglamento konstatuojamosiose dalyse, išskyrus 16 ir 19 konstatuojamąsias dalis, kuriose nurodomas geras vidaus rinkos veikimas, tiesiogiai arba netiesiogiai keliamas susirūpinimo aplinka klausimas.

53 Pavyzdžiui, ginčijamo reglamento 33 konstatuojamojoje dalyje, kalbant apie Bendrijoje vežamas ir į Bendriją importuotas atliekas, pabrėžiama, jog reikia imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad minėtos atliekos vežimo metu, taip pat naudojamos ar šalinamos paskirties šalyje, būtų tvarkomos „nesukeliant pavojaus žmonių sveikatai ir nenaudojant galinčių pakenkti aplinkai procesų ar metodų“, ir jog eksportuojant iš Bendrijos reikia „užtikrinti, kad atliekos jų vežimo metu, taip pat ir jas naudojant ar šalinant trečiojoje paskirties šalyje, būtų tvarkomos aplinkosaugai saugiu [aplinkai saugiu] būdu“.

54 Tačiau, kaip pažymėjo Parlamentas ir Taryba, ginčijamo reglamento preambulėje visiškai neužsimenama apie tai, kad siekiama bendros prekybos politikos tikslų.

55 Dėl ginčijamo reglamento turinio jo 1 straipsnyje skelbiama, kad šis reglamentas „nustato atliekų vežimo procedūrų ir kontrolės režimą, priklausantį nuo atliekų kilmės, paskirties vietos ir vežimo maršruto, vežamų atliekų tipo ir jų tvarkymo būdo paskirties vietoje“. Kaip matyti iš šio reglamento turinio santraukos, pateiktos šio sprendimo 12–19 punktuose, pagrindinė jame įtvirtinta priemonė – išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra, išsamiai apibūdinta to paties reglamento II dalyje, susijusioje su atliekų vežimu Bendrijoje. Pagal ginčijamo reglamento 3 straipsnio 1 dalį ši procedūra taikoma bet kokiam šalinti arba tam tikrų naudoti skirtų atliekų vežimui Bendrijos viduje.

56 Išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūrą sudaro keli elementai, skirti užtikrinti, kad atliekos būtų vežamos aplinkai saugiu būdu. Vykdant šią procedūrą pagal ginčijamo reglamento 4 straipsnio 4 punktą, 5 ir 22–24 straipsnius pranešėjas apie atliekų vežimą turi pateikti įrodymų, kad sudarė sutartį su gavėju, kurioje numatyti įsipareigojimai, susiję su atliekų, apie kurias pranešama, naudojimu arba šalinimu, ir pranešėjo įsipareigojimas atsiimti atliekas, jei jos bus vežamos ne taip, kaip planuota, arba jei jos bus vežamos pažeidžiant šį reglamentą.

57 Be to, pagal ginčijamo reglamento 4 straipsnio 5 punktą ir 6 straipsnį pranešėjas turi įgyti finansinę garantiją arba lygiavertį draudimą, padengiančius tam tikrų atliekų transportavimo, naudojimo arba šalinimo ir saugojimo kaštus.

58 Atliekų vežimo, apie kurį pranešta, atžvilgiu kompetentingos valdžios institucijos, naudodamosi ginčijamo reglamento 9–12 straipsniuose numatytais įgaliojimais nustatyti, kokiomis sąlygomis bus leidžiama vežti pranešime nurodytas atliekas arba pareikšti motyvuotą prieštaravimą dėl jų vežimo, turi iš esmės remtis motyvais, susijusiais su aplinkos apsaugai skirtų teisės aktų laikymusi.

59 Vadinasi, kaip ir Kartachenos biosaugos protokolu įtvirtinta pagrįsto išankstinio leidimo procedūra, ginčijamu reglamentu numatyta išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra gali būti laikoma įprasta aplinkos politikos priemone (šiuo klausimu žr. 2001 m. gruodžio 6 d. Nuomonės 2/00, Rink. p. I-9713, 33 punktą).

60 Taigi, kaip priminta šio sprendimo 17 ir 18 punktuose, išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra, išdėstyta ginčijamo reglamento II dalyje ir taikoma atliekų vežimui Bendrijos viduje, taip pat *mutatis mutandis* su atitinkamose šio reglamento nuostatose numatytomis adaptacijomis ir papildomomis nuostatomis taikoma atliekų vežimui tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių, jei eksportas iš Bendrijos arba importas į Bendriją nedraudžiamas pagal šio reglamento IV ir V dalių nuostatas. Būtent taip pagal to paties reglamento 35 ir 42 straipsnius yra šalinti skirtų atliekų eksporto iš Bendrijos į ELPA šalis, pasirašiusias Bazelio konvenciją, ir tokių atliekų importo į Bendriją iš šią konvenciją pasirašiusių valstybių atvejais. Pagal ginčijamo reglamento 38 ir 44 straipsnius taip yra ir eksporto bei importo tarp Bendrijos ir šalių, kurioms taikomas EBPO sprendimas dėl naudoti skirtų atliekų, atvejais. Pagal šio reglamento 47 ir 48 straipsnius, aiškinamus kartu su jo VI dalyje esančiais 42 ir 44 straipsniais, ta pati sistema taikoma atliekų tranzitui per Bendriją iš trečiųjų valstybių ir į jas.

61 Be to, reikia atkreipti dėmesį į ginčijamo reglamento 49 straipsniu nustatytą gamintojo, pranešėjo ir kitų įmonių, dalyvaujančių vežant atliekas ir (arba) jas naudojant ar šalinant, pareigą imtis „būtinų priemonių, užtikrinančių, kad visą vežimo laikotarpį bei naudojant ir šalinant atliekos būtų tvarkomos nesukeliant pavojaus žmogaus sveikatai

ir aplinkai saugiu būdu“. Ši bendra pareiga taikoma bet kokiam atliekų vežimui tiek Bendrijos viduje, tiek *mutatis mutandis* pagal minėto 49 straipsnio 2 ir 3 dalis – tarp Bendrijos ir trečiųjų valstybių.

62 Taigi iš šio ginčijamo reglamento nagrinėjimo matyti, kad jis tiek pagal tikslus, tiek pagal turinį iš esmės skirtas žmonių sveikatos ir aplinkos apsaugai nuo galimo žalingo atliekų vežimo iš vienos valstybės į kitą poveikio.

63 Konkrečiau kalbant, kadangi išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra aiškiai siekiama apsaugoti aplinką, kai atliekos vežamos iš vienos valstybės narės į kitą, ir todėl ji yra teisingai pagrįsta EB 175 straipsnio 1 dalimi, būtų nenuoseklu manyti, kad ta pati procedūra, kai ji taikoma atliekų vežimui tarp valstybių narių ir trečiųjų valstybių, siekiant to paties tikslo – apsaugoti aplinką, kaip tai patvirtinta ginčijamo reglamento 33 konstatuojamojoje dalyje, turi bendros prekybos politikos priemonės požymių ir todėl turi būti pagrįsta EB 133 straipsniu.

64 Šią išvadą patvirtina su ginčijamu reglamentu susijusių teisės aktų nagrinėjimas.

65 Pirma, šis reglamentas pakeičia Reglamentą Nr. 259/93, kurio IV–VI dalyse buvo numatyta tokia pati atliekų importui ir eksportui tarp Bendrijos ir trečiųjų valstybių bei atliekų iš trečiųjų valstybių tranzitui per Bendriją taikoma sistema kaip ir numatyta ginčijamo reglamento IV–VI dalyse ir kuris buvo priimtas remiantis EEB sutarties 130 S straipsniu. Šio teisinio pagrindo, o ne EEB sutarties 100 A straipsnio (tapusio EB 100 A straipsniu, o, po dalinio pakeitimo, – EB 95 straipsniu) pasirinkimą patvirtino Teisingumo Teismas 1994 m. birželio 28 d. Sprendime *Parlamentas prieš Tarybą* (C-187/93, Rink. p. I-2857). Reikia pridurti, kad Teisingumo Teismas konstatavo, jog Reglamentu Nr. 259/93 nustatyta priežiūra ir kontrolė skirta aplinkos apsaugai ne tik

Bendrijos viduje, bet ir trečiosiose šalyse, į kurias eksportuojamos atliekos iš Bendrijos (žr. 2007 m. birželio 21 d. Sprendimo *Omni Metal Service*, C-259/05, Rink. p. I-4945, 30 punktą).

66 Antra, ginčijamu reglamentu, kaip ir jo pirmtaku, Reglamentu Nr. 259/93, siekiama įvykdyti įsipareigojimus pagal Bazelio konvenciją, kaip tai matyti iš jos trečios konstatuojamosios dalies. Šios konvencijos aplinkosauginė paskirtis aiškiai matyti iš jos preambulės, kurioje skelbiama, kad „tarpvalstybiniai [pavojingų ir kitokių atliekų] pervežimai iš valstybės, kurioje jos buvo pagamintos, į bet kurią kitą valstybę leistini tik tuo atveju, kai pervežimų sąlygos nesukelia pavojaus žmonių sveikatai bei aplinkai“, ir pabrėžiama, kad būtinas „šių atliekų aplinkosaugos požiūriu pagrįstas naudojimas [šių atliekų naudojimas aplinkai saugiu būdu]“. Pritardama šiems tikslams Bendrija minėtą konvenciją, PPO, kaip pažymėjo Parlamentas ir Taryba, priskirtą prie daugiašalių aplinkos apsaugos susitarimų, patvirtino Sprendimu 93/98, priimtu tik EEB sutarties 130 S straipsnio pagrindu.

67 Dėl Komisijos argumento, kad ginčijamo reglamento taikymo sritis yra platesnė nei Bazelio konvencijos, nes jis taikomas visoms šalinti ir naudoti skirtoms atliekoms, o konvencija skirta tik šalinti skirtoms pavojingoms atliekoms, ir kad šis skirtumas atskleidžia minėto reglamento svarbą prekybos politikai, reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš šios konvencijos 2 straipsnio 4 punkto, aiškinamo kartu su jos IV priedo B skyriumi, šioje konvencijoje vartojama sąvoka „tvarkymas [šalinimas]“ apima „veiksmus, kuriais [operacijas, kurias vykdant] gali būti regeneruojamos, perdirbamos, utilizuojamos, tiesiogiai pakartotinai panaudojamos arba kokiu nors kitu būdu tvarkomos atliekos“. Kaip generalinis advokatas nurodė išvados 33 punkte, aplinkybė, kad ginčijamas reglamentas taikomas ir nepavojingoms atliekoms, ir naudoti skirtoms atliekoms, negali reikšti, kad juo reglamentuojama prekyba, ir susilpninti jo aplinkosauginės svarbos, nes bet kokios atliekos yra aplinkai žalingos (šiuo klausimu žr. 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo *Palin Granit ir Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus*, C-9/00, Rink. p. I-3533, 36 ir 45–51 punktus).

68 Pateikto nagrinėjimo negali paneigti Komisijos argumentai, kad ginčijamo reglamento IV–VI dalys, skirtos atliekų eksportui, importui ir vežimui tranzitu, turi būti pagrįstos EB 133 straipsniu todėl, kad atliekos yra prekės, dėl kurių gali būti sudaromi komerciniai sandoriai, ir todėl, kad bendros prekybos politikos sąvoką reikia aiškinti plačiai, nes ji apima komercines priemones, kuriomis siekiama tikslų ir kitose srityse, įskaitant aplinkos apsaugą. Jam negali daryti įtakos ir aplinkybė, kad pagal minėto reglamento 1 straipsnio 2 dalyje vartojamą terminiją atliekų vežimas tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių pripažįstamas „importu“ ir „eksportu“.

69 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra taikoma bet kokiam atliekų vežimui, nesvarbu, kokiomis galimomis komercinėmis sąlygomis jis vykdomas. Sąvoka „vežimas“ yra neutraliai apibrėžta ginčijamo reglamento 2 straipsnio 34 punkte kaip „naudojimui ar šalinimui skirtų atliekų transportavimas <…>“. Sąvoka „transportavimas“ šio reglamento 2 straipsnio 33 punkte apibrėžta kaip „atliekų vežimas keliais, geležinkeliu, oru, jūrų ar vidaus vandens keliais“. Sąvokos „importas“ ir „eksportas“ taip pat neutraliai apibrėžtos šio reglamento 2 straipsnio 30 ir 31 punktuose atitinkamai kaip „bet koks atliekų įvežimas į Bendriją <…>“ ir kaip „atliekų išvežimas iš Bendrijos <…>“. Taigi ginčijamame reglamente akcentuojamas atliekų perkėlimas siekiant jas apdoroti, o ne jų transportavimas komerciniais tikslais. Net jei atliekos vežamos prekybos tikslais, vis tiek išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūros išimtinai skirtos išvengti pavojaus žmonių sveikatai ir aplinkai, o ne prekybai skatinti, palengvinti ar reglamentuoti (pagal analogiją žr. minėtos Nuomonės 2/00 37 ir 38 punktus).

70 Be to, plačiai aiškinant bendros prekybos politikos sąvoką nepaneigiamas tvirtinimas, kad ginčijamas reglamentas iš esmės yra aplinkos apsaugos politikos instrumentas. Kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, Bendrijos aktas gali priklausyti šiai sričiai, net jei juo numatytos priemonės gali paveikti prekybą (šiuo klausimu žr. minėtos Nuomonės 2/00 40 punktą).

71 Iš tiesų Bendrijos teisės aktas priskirtinas išimtinei kompetencijai EB 133 straipsnyje numatytos bendros prekybos srityje, tik jeigu jis susijęs su tarptautine prekyba, nes daugiausia skirtas prekybai skatinti, palengvinti ar reglamentuoti ir tiesiogiai ir nedelsiant paveikia prekybą arba atitinkamų produktų prekybą (žr. 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia ir ERSA*, C-347/03, Rink. p. I-3785, 75 punktą ir minėtą teismo praktiką).

72 Šiuo atveju akivaizdu, kad taip nėra. Iš tiesų, kaip ir jo pirmtaku, ginčijamu reglamentu siekiama ne apibrėžti požymius, kuriuos turinčios atliekos gali laisvai judėti vidaus rinkoje arba prekiaujant su trečiosiomis šalimis, bet nustatyti suderintą procedūrų, kuriomis siekiant apsaugoti aplinką apribojamas atliekų judėjimas, sistemą (šiuo klausimu žr. minėto 1994 m. birželio 28 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą* 26 punktą).

73 Dėl Komisijos argumento, kad Teisingumo Teismas šiuo atveju privalo taikyti minėtame sprendime *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* padarytą išvadą, reikia pabrėžti, jog Reglamentas Nr. 304/2003, aptariamas toje byloje, susijęs su pavojingų cheminių medžiagų eksportu ir importu, yra nepanašus į ginčijamą reglamentą.

74 Reglamentu Nr. 304/2003 visų pirma siekiama įgyvendinti Roterdamo konvenciją dėl sutikimo, apie kurį pranešama iš anksto, procedūros, taikomos tam tikroms pavojingoms cheminėms medžiagoms ir pesticidams tarptautinėje prekyboje, Europos bendrijos vardu patvirtintą 2002 m. gruodžio 19 d. Tarybos sprendimu 2003/106/EB (OL L 63, 2003, p. 27; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 46 t., p. 91, toliau – Roterdamo konvencija). Atsižvelgdamas į akivaizdžią šios konvencijos nuostatų ir ją Bendrijoje įgyvendinančio reglamento nuostatų sąsają, Teisingumo Teismas nusprendė, kad sprendimo dėl šios konvencijos patvirtinimo ir minėto reglamento teisinis pagrindas turi būti tas pats (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* 45 ir 47 punktus).

75 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas, 2006 m. sausio 10 d. Sprendime *Komisija prieš Tarybą* (C-94/03, Rink. p. I-1, 43 punktas) išsamiai išanalizavęs Roterdamo konvenciją, padarė išvadą, kad ja taip pat siekiama skatinti visuotinę atsakomybę ir bendras pastangas tam tikrų pavojingų cheminių medžiagų tarptautinės prekybos srityje ir kad priimdamos komercinio pobūdžio priemones, susijusias su tam tikrų pavojingų cheminių medžiagų ar pesticidų prekyba, šios konvencijos šalys siekia žmonių sveikatos ir aplinkos apsaugos tikslo. Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad prekybą reglamentuojančių minėtos konvencijos sudėtinių dalių negalima laikyti vien papildančiomis ja siekiamą aplinkos apsaugos tikslą (šiuo klausimu žr. minėto 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 37 ir 42 punktus) ir kad abi šios konvencijos sudėtinės dalys, skirtos bendrai prekybos politikai ir žmonių sveikatos bei aplinkos apsaugai, yra neatskiriamai su ja susijusios ir negali būti laikomos viena už kitą svarbesnėmis arba susijusiomis netiesiogiai. Todėl šią konvenciją Bendrijos vardu patvirtinantis sprendimas turėjo būti pagrįstas EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi kartu su atitinkamomis EB 300 straipsnio nuostatomis (žr. minėto 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 51 punktą). Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad Roterdamo konvenciją įgyvendinantis Reglamentas Nr. 304/2003 turėjo būti pagrįstas EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi (minėtas sprendimas *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*).

76 Taigi, kaip matyti iš šio sprendimo 51–67 punktuose pateikto nagrinėjimo, ginčijamame reglamente nėra tokių prekybos politikai skirtų sudėtinių dalių, dėl kurių reikėtų dvigubo teisinio pagrindo. Todėl Komisija, tvirtindama priešingai, negali remtis minėtu sprendimu *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*.

77 Be to, negalima pritarti Komisijos argumentams, kuriais ji, vardydama šio sprendimo 35 punkte minimus Bendrijos aktus, įrodinėjo, kad yra susiklosčiusi praktika priimti aktus remiantis dvigubu teisiniu pagrindu, kurį sudaro EB 133 straipsnis ir EB 175 straipsnio 1 dalis. Iš tiesų teisės akto teisinį pagrindą reikia nustatyti atsižvelgiant į jo tikrąjį tikslą ir turinį, o ne į teisinį pagrindą, taikytą priimant kitus Bendrijos aktus, kurie kartais turi panašių požymių (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* 55 punktą ir minėtą teismo praktiką).

78 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti Komisijos ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

79 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Parlamentas ir Taryba reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas, o Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti. Remiantis to paties straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, įstojusios į bylą šalys pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

3. Prancūzijos Respublika, Austrijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.